

Arrest

nr. 206 606 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat B. LOOS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig van de regio rond Benin City en van Edo origine. Tot u 10 jaar oud was leefde u bij uw ouders in het huis van uw vader. Toen u 10 jaar oud was stierf uw vader. Na diens dood was er enige onrust in het dorp waar u woonde. Daarom besloot uw moeder samen met u en uw twee broers die toen nog thuis woonden, te verhuizen naar Benin City. Daar woonde u enige tijd, tot uw zus, die in België woonde en er een gezin had, u vroeg of u bij haar wou komen wonen. U zou haar helpen met de opvoeding van haar kinderen, zodat zij kon gaan werken.

U zou in België ook naar school kunnen gaan, iets wat u niet kon in Nigeria wegens gebrek aan middelen. U stemde meteen in en toen u 14 jaar was kwam u aan in België. In België zorgde u voor de kinderen van uw zus, ging u naar school, maar moest u van uw zus ook ter beschikking staan van een oudere man die u soms meermaals per week opzoekt. Hij deed seksuele handelingen met u waarvoor u betaald werd. Dit geld moest u aan uw zus geven om er uw familie in Nigeria mee te helpen. Wanneer u weigerde was uw zus boos op u en betaalde ze uw schoolrekeningen niet meer. U woonde gedurende 5 jaar bij uw zus. In mei 2016 zette uw zus u buiten. U lichtte een lerares in over uw situatie bij uw zus waarna u bij uw zus wegging. Uw lerares werd uw pleegmoeder en u ging bij haar wonen. U verbrak elk contact met uw zus in België. Uw familie in Nigeria verwacht dat u hen geldelijk ondersteunt omdat ze denken dat u in België bemiddeld bent. U kan hen niet van het tegendeel overtuigen. Omdat u ervan overtuigd bent dat u bij een terugkeer naar Nigeria uw familie zal moeten ondersteunen en daarom zal moeten trouwen of u zich zal moeten prostitueren, vroeg u op 3 mei 2017 asiel aan.

Op 29 juli 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw raadsman Bobber Loos diende hiertegen een verzoekschrift in beroep in, waarbij hij enkele bijkomende getuigenissen voegde. Hierna werd de beslissing tot weigering door het CGVS ingetrokken.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Wat betreft de redenen voor uw vertrek uit Nigeria in april 2011 kan het volgende worden opgemerkt: uit uw verklaringen en uit de gegevens op uw Nigeriaans paspoort blijkt dat u op dat moment 14 jaar oud was. U hebt Nigeria verlaten op vraag van uw zus, die zich in België bevond en die u uitnodigde om bij haar te komen wonen. U verklaart uitdrukkelijk voor het CGVS dat tot de dood van uw vader alles OK was in Nigeria (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p.3). Verder verklaart u dat u in Nigeria wel blij was, maar dat u er niet naar school kon (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in 2011 Nigeria diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw voornaamste reden om in 2011 Nigeria te verlaten was omdat uw zus u beloofde dat u in België naar school kon gaan, iets waar jullie in Nigeria blijkbaar geen geld voor hadden. Het was echter uw droom om naar school te gaan (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p. 5). U verklaarde dat u een heel jaar thuis zat toen jullie in Benin City woonde. Er dient echter te worden opgemerkt dat het ontbreken aan onderwijs **om economische redenen** op zich geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een ernstige schade zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming, inhoudt.

Uit bovenstaande blijkt dat u, toen u Nigeria verliet in 2011, geen redenen had om het land te verlaten die een internationale bescherming rechtvaardigen.

Bovendien kunnen vragen gesteld worden bij de levensomstandigheden die u van u en uw familie in Nigeria schetst. Vooreerst slaagt u er niet in te verduidelijken wanneer ongeveer uw vader gestorven is en hoe lang u daarna ongeveer in Benin City hebt gewoond. Zo verklaarde u voor het eerste gehoor op het CGVS dat u '8, ik weet het niet...Misschien 10 of 11...' was toen uw vader overleden is (zie gehoor CGVS, dd. 19/6, p. 4). Tijdens het tweede gehoor verklaart u enerzijds dat hij 'ergens in 2010' gestorven is (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p.4), maar anderzijds verklaart u dat u tot uw 10 jaar bij uw beide ouders woonde maar dat dan uw vader is overleden (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p. 2). U was echter 10 jaar in 2006. U verklaarde ook meteen na de dood van uw vader naar Benin City te zijn verhuisd met uw moeder, omdat jonge mensen in jullie dorp boos waren omwille van de dood van uw vader (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 3). Echter, gevraagd hoelang u in Benin City hebt gewoond verklaart u vanaf de dood van uw vader tot 2011 daar gewoond te hebben en voegt u toe 'dus niet zo echt lang'. Indien u werkelijk van uw 10 jaar in Benin City zou hebben gewoond zou u daar zeker 4 jaar gewoond hebben, wat toch niet weinig is. U slaagt er niet in een eenduidig beeld te geven over uw leven voor uw komst naar België. Rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat moment en rekening houdend met de lange tijd die ondertussen verstreken is, worden er geen gedetailleerde verklaringen van u verwacht in deze, maar enige situering in tijd en ruimte kan en mag toch verwacht worden.

Wat betreft de elementen die u nu, 6 jaar na uw aankomst in België aanhaalt, om aan te tonen dat u niet kan terugkeren naar Nigeria, dient het volgende te worden opgemerkt : een centrale rol is hier weggelegd voor uw familie. U verklaart **de druk van uw familie** te vrezen om hen financieel te ondersteunen. U zou enkel aan die druk kunnen toegeven door zichzelf te prostitueren of door te huwen met een (rijke) man (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p. 7). Er dient te worden opgemerkt dat op dit moment uw moeder meestal in het huis van uw vader in het dorp woont en er op het land werkt, en uw broers en zussen allen een zelfstandig leven hebben. U verklaart dat uw broers in een eigen appartement wonen, uw zussen gehuwd zijn en hun man werkt en dat uw broers soms kleine werkjes hebben (zie gehoor CGVS, dd. 19/6, p. 5, 16, dd. 12/10, p. 4). U verklaart bovendien dat een zus van uw moeder een huis had in Benin City (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p. 3) en dat uw stiefzus gehuwd is met een universitair (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 6). Ook uw andere zussen zijn gehuwd met een man die werkt. Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat uw familie in dergelijk penibele situatie zit, dat u voor hen de enige hoop op een draaglijk leven in Nigeria bent.

Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat uw familie u zou dwingen te huwen of in de prostitutie te gaan. U verklaarde voor het CGVS uitdrukkelijk dat niemand van uw familie u heeft gezegd dat u zich moet prostitueren (bij terugkeer naar Nigeria) (zie gehoor CGVS dd. 19/6, p. 16). U verklaart zelf dat er geen andere optie zou zijn indien u zou teruggaan. Nochtans zitten geen andere leden van uw familie in de prostitutie in Nigeria (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 10). Enkel uw zus in België zou zelf ooit in de prostitutie gezeten hebben, maar zonder medeweten van uw familie (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 10). Bij uw komst naar België was het ook enkel uw zus die u in de prostitutie bracht. Uw moeder, noch uw broers, waren hiervan op de hoogte (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, pp. 8-10). Pas nadat u het huis van uw zus had verlaten hebt u uw moeder hierover ingelicht en u verklaarde dat ze hierover kwaad was (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 8). **Nergens blijkt dus dat u door uw familie in Nigeria in de prostitutie zou gedwongen worden.**

U gevraagd waarom u geen andere job zou kunnen doen, verklaart u onvoldoende Engels te spreken en van 0 te moeten beginnen (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 10). Er kan worden opgemerkt dat het zoeken en vinden van een (geschikte) job inderdaad geen sinecure is, zeker niet in een land als Nigeria. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de daarmee gepaard gaande moeilijkheden bezwaarlijk kunnen omschreven worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade. De moeizame zoektocht naar een inkomen is voor de doorsnee Nigeriaan een economische realiteit. Uw moeder beschikt over een woning in het dorp. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij u geen onderdak zou geven. U verklaart te vrezen op straat te zullen terecht komen, maar u hebt meerdere oudere broers in uw stad van herkomst. **Het is niet aannemelijk en u haalt ook geen enkel element aan waaruit kan blijken dat niemand van uw familie u zou opvangen bij een terugkeer naar Nigeria.**

Ook uw verklaring dat u niet anders zal kunnen dan te huwen met een man die u niet gekozen heeft, maakt u niet concreet. U baseert deze stelling op het feit dat uw zussen ook gehuwd zijn met een rijke man (zie gehoor CGVS dd. 19/6, p. 8, gehoor CGVS dd. 12/10, p. 7). Opnieuw blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hiertoe zal gedwongen worden door uw familie. Dat uw moeder u dit "suggereerde" kan bezwaarlijk als vervolging of als het lijden van ernstige schade gezien worden. Nergens blijkt dat u die suggestie van uw moeder dient te volgen.

Wat betreft de door u, in uw asielaanvraag aangehaalde feiten, die zich in België zouden hebben voorgedaan, met name de seksuele handelingen tegen betaling waartoe u werd aangezet door u zus, en dit reeds op jonge leeftijd, dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt : Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit feiten zijn die zich in België hebben voorgedaan en waarvoor u in België bezwaarlijk internationale bescherming kan krijgen. Immers, indien u de dader(s) van deze feiten in België wil laten vervolgen staat het Belgisch Strafrecht hiervoor ter uwer beschikking, ook indien u geen internationale bescherming geniet in België. Om diverse redenen weigert u hier echter een beroep op te doen (zie gehoor CGVS, dd. 19/6, p. 15; dd. 12/10, p. 9).

Wat betreft een eventuele vrees bij een terugkeer naar Nigeria, die zou voortvloeien uit de door u aangehaalde feiten in België, dient te worden opgemerkt dat **u geen vrees uit ten aanzien van uw zus** (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 8). Wat betreft uw zus, dient te worden opgemerkt dat u haar meermaals buiten schot hield – zo lichtte u haar man niet in van wat er gebeurde uit vrees dat hij van haar zou scheiden, lichtte u uw moeder wel in – toen u reeds bij uw pleegouders woonde en het misbruik een einde had genomen - maar zei u haar hierover niets te zeggen tegen uw zus, lichtte u uw broers niet in, kwam u terug op bezwarende verklaringen aan de politie, meldde u het misbruik niet aan

de politie – (zie gehoor CGVS dd. 12/10, p. 7-10) dit alles om zowel uw zus als uzelf buiten schot te houden. U haalde meermaals aan dat u anders uw verblijf in België zou verliezen of uw studies zou moeten stoppen (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p.7, 9-10).

Het behoort niet tot de bevoegdheden van het CGVS om onderzoek te doen naar de waarachtigheid en omvang van de door u aangehaalde feiten in België. Het is onmogelijk voor het CGVS om de geloofwaardigheid ervan te beoordelen, louter en alleen op basis van uw verklaringen hierover. Zoals hierboven vermeld staat hiertoe het Belgisch rechtsapparaat ter uwer beschikking.

De door u in België ondergane feiten – indien geloofwaardig – zijn laakbaar en strafbaar naar Belgisch recht en totaal te verwerpen. Echter, zij verhinderen u niet zich opnieuw in het land waar u de nationaliteit van draagt te vestigen en er u weer bij uw familie te voegen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt verschillende documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas. Zo legt u uw originele, gelegaliseerde geboorteakte voor, opgemaakt op 4 april 2016 alsook een Affidavit van uw moeder in annex waarbij uw moeder verklaart dat u op 20 oktober 1996 bent geboren, maar dat uw geboorte toen niet officieel werd geregistreerd. U verklaarde dat u deze nodig had om uw verblijf te regulariseren (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p. 6). Het is merkwaardig dat u in 2016 nog dergelijke documenten moest laten opmaken in Nigeria aangezien u sinds 2010 reeds over een paspoort beschikte. Om een Nigeriaans paspoort aan te vragen, is ook een geboorteakte nodig (zie informatie in uw dossier). Het is dan ook merkwaardig dat u pas in 2016 bent opgenomen in het register der geboortes en dat uw moeder in haar affidavit verklaart dat uw geboorte nooit officieel geregistreerd werd. De vraag kan gesteld worden hoe u dan aan een Nigeriaans internationaal paspoort geraakte. Voorts legt u een affidavit voor (opgesteld in 2011) waarbij uw moeder u de toestemming geeft om te reizen. Dit wordt hierboven niet in twijfel getrokken. Verder legt u een SIS-kaart voor die niets toevoegt aan uw asielrelaas. Vervolgens legt u een brief voor van uw schoonbroer waarbij deze verklaart dat hij sinds de dood van uw vader in 2010 instaat voor uw onderhoud. Ook hieruit blijkt dus dat uw vader overleden zou zijn toen u 14 jaar was en niet toen u een jaar of 10 was zoals u zelf beweert (zie hoger). U legt tevens een brief (dd. 2/11/2015) voor van uw voogd, die verklaart dat de voogdij liep van 11/4/2013 tot 20/10/2014. Ook deze brief staat los van uw asielrelaas maar bevestigt dat u in die periode bij uw zus en schoonbroer woonde.

Verder leggen u en uw advocaat - ook naar aanleiding van het verzoekschrift in beroep tegen de initiële ingetrokken beslissing - nog enkele getuigenbrieven voor van voormalige leerkrachten en begeleiders. Deze halen uw thuissituatie aan alsook uw bekommernis om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Over uw thuissituatie werd uitgebreid gesproken tijdens uw diverse gehoren op het CGVS en deze werd ook hierboven besproken. Verder voegen deze getuigenissen niets toe aan uw asielrelaas. Alle erin besproken elementen haalde u reeds zelf aan in uw gehoren en hierboven werd hierop ingegaan. U legt ook een mailbericht voor met een foto van een verwonding. U verklaart hierbij dat uw zus dit met u heeft gedaan; u haalt, zoals hierboven reeds aangehaald, echter geen vrees meer aan ten aanzien van uw zus. U verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS ook uitdrukkelijk dat u slechts één keer zo'n kras opliep door uw zus, maar dat u soms wel eens een slag in uw gezicht kreeg (zie gehoor CGVS, dd. 12/10, p.7). Uw pleegouder, K.D. verklaart nochtans in verband met de foto die u neerlegt: "Meermaals nadien merkten wij verse littekens op." (zie getuigenis K.D. n.a.v. verzoekschrift in beroep van meester Loos). Ten slotte voegt uw advocaat naar aanleiding van zijn verzoekschrift nog enkele algemene rapporten toe aangaande seksueel misbruik, prostitutie en Nigeria. Deze rapporten betreffen en echter niet uw persoonlijke situatie terwijl de bovenstaande motivering zich wel baseert op uw persoonlijke verklaringen.

Er kan ten slotte opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria.

Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 december 2017 een schending aan van “*de artikelen 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Verzoekster beaamt dat zij tot haar 14 jaar in Nigeria geen problemen kende en stelt dat dit niet ter zake doet. Zij betoogt dat haar vrees voor vervolging pas ontstond na haar komst naar België, door de problemen hier en dat zij dan ook een “*réfugié surplace*” is. Zij verwijst naar de proceduregids van UNHCR.

Verzoekster bevestigt dat zij moeite heeft om de dood van haar vader exact in de tijd te situeren. Zij legt uit dat zij op dat moment nog heel jong was. Zij stelt dat zij hoe dan ook geen vrees voor vervolging gehad te hebben in Nigeria in 2011, zodat dit niet ter zake doet. “*Verzoeksters vrees voor vervolging in Nigeria is pas ontstaan na haar komst naar België, ten gevolge van de problemen hier. Haar exacte levensomstandigheden voor haar vertrek naar België zijn niet relevant, en kunnen dus niet aangewend worden om de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken. Wat wél relevant is, is de vraag in wat voor milieu verzoekster zal terugkomen bij een terugkeer naar Nigeria op dit moment. Hoe zullen haar levensomstandigheden zijn indien ze nu zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst?*”.

Verzoekster herneemt haar problemen in België. Zij stelt zeer kwaad te zijn op haar zus en diens partner voor hetgeen haar aangedaan werd, maar dat zij besloot om uiteindelijk geen klacht bij de politie in te dienen, omdat ze het niet op haar geweten wil hebben dat de kinderen van hun zus moeten opgroeien met hun moeder in de gevangenis.

Verzoekster benadrukt doorleefde en genuanceerde verklaringen te hebben afgelegd. Zij verwijst naar de bewijzen aangaande haar problemen in België: twee getuigenissen van haar leerkrachten, een mail naar haar toenmalige leerkracht mevrouw K.D., waarbij ze een foto voegde van een verwonding toegebracht door haar zus (stuk 2). Verder stelde Payoke vzw, de dienst bevoegd voor hulp aan slachtoffers van mensenhandel, een attest op waarin wordt bevestigd dat verzoekster bij hen op gesprek kwam. De gedwongen prostitutie waarvan verzoekster vanaf haar 14 jaar het slachtoffer werd, werd tijdens dit gesprek aangekaart. Voor verzoekster bleek de stap om een klacht in te dienen (hetgeen een vereiste is alvorens een procedure slachtoffer mensenhandel opgestart kan worden) echter te groot (stuk 3).

Verder stelde K.D. een getuigenis op (stuk 4) en verschaftte zij verzoekster van een kopie van haar online dossier van de Parcival school. Uit een nota van 28/02/2013 blijkt dat een leerkracht van mening was dat het (o.a. thuis) niet zo goed ging met verzoekster (zie stuk 5). Uit een nota van 10 september 2014 blijkt dat de thuissituatie volgens de leerkrachten voor verzoekster moeilijk bleef, en dat verzoekster verantwoordelijk was voor de zorg voor de kindjes van haar zus (zie stuk 6). Uit een nota van 16 november 2015 (stuk 7) blijkt verzoekster tijdens het weekend ruzie had, waarbij verzoekster met haar zus gevochten had. De CLB-arts zou een vaststelling doen van de verwondingen van verzoekster. Het gaat om hetzelfde gevecht waarbij verzoekster aan haar leerkracht mevrouw K.D. op 14/11/2015 een mail stuurde, met een foto van haar verwonding (zie stuk 2). Verzoekster stelt uiteindelijk geen vaststelling te hebben laten doen door een CLB-arts, omdat ze haar zus niet in de problemen wilde brengen (omwille van de kinderen van de zus, zie *supra*). Deze nota van 16 november 2015 spreekt ook over een afspraak bij Payoke, de vzw verantwoordelijk voor hulp aan slachtoffers van mensenhandel. De leerkrachten van verzoekster waren op dat moment dus op de hoogte van de problemen waarmee verzoekster thuis kampte. Voorts legt verzoekster haar schoolrapport van het jaar 2012-2013 voor, ter illustratie van het feit dat mevrouw K.D. effectief haar leerkracht en klastitularis was, en omdat aangegeven stond dat verzoekster wat meer buitenshuis moest komen als werkpunt (zie stuk 8). Doordat verzoekster instond voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen van haar zus, en zich op regelmatige basis op woensdagmiddag of in het weekend diende te prostitueren thuis, kwam verzoekster immers niet vaak buiten. Tot slot verkreeg verzoekster van het Jeugd Advies Centrum (JAC) een attest, waarin de hulpverlener getuigt dat toen verzoekster twee jaar geleden langskwam, ze niet op de hoogte was van het feit dat ze geen verblijfsdocument had in België. De hulpverlener stelde vast dat verzoekster vele taken in het huishouden kreeg, dat ze mee de zorg droeg voor de kinderen, en dat ze weinig rechten had (zie stuk 9).

Het loutere gegeven dat een bron een gesolliciteerd karakter heeft, betekent niet dat deze bron vals is, of geen enkele bewijskracht bezit. De getuigenissen die worden voorgelegd, vormen volgens verzoekster op zijn minst een begin van bewijs van de problemen die verzoekster kende in België. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad (RvV nr. 56 584 van 24 februari 2011).

Verzoekster stelt dat het correct is dat indien verzoekster een schadeloosstelling of een gerechtelijke veroordeling van de daders wenst, ze hiervoor het Belgische gerecht dient te contacteren. Dit is echter niet wat verzoekster van het CGVS verwacht. Verzoekster vraagt aan het CGVS om haar wettelijke taak te vervullen, namelijk te onderzoeken of verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria een gegrond risico op vervolging of ernstige schade loopt. De problemen die verzoekster kende in België, zijn in deze beoordeling van cruciaal belang. Verzoekster stelt dat de wijze waarop zij in België opgroeide en het milieu waarin ze vertoefde (het misbruik en de gedwongen prostitutie vanaf jonge leeftijd), samen met de druk van de familie om te voorzien in voldoende inkomsten, immers maakt dat verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft, en een groot risico loopt om bij een terugkeer in Nigeria opnieuw het slachtoffer te worden van gedwongen prostitutie.

Verzoekster herneemt dat zij het de kinderen van haar zus niet wil aandoen en daarom het Belgische rechtsapparaat niet inschakelt.

Verzoekster wijst op haar uiterst kwetsbaar profiel. Zij stelt dat zij slachtoffer was van pedofiel misbruik door een oude man en de ongewenste seksuele intimiteiten door de man van haar zus, M.H..

Verzoekster betoogt dat het seksueel misbruik waar verzoekster vanaf jonge leeftijd het slachtoffer van werd, maakt dat verzoekster ook in het toekomst een grotere kans maakt om opnieuw het slachtoffer te worden van seksueel geweld. Dit blijkt uit het wetenschappelijk rapport "*Impact of Child sexual abuse: a review of the Research*" (zie stuk 10). Verzoekster concludeert dat door de manier waarop zij opgroeide, en het milieu waarin ze diende te vertoeven, zij een reëel risico loopt bij terugkeer dat ze terug in de prostitutie zal belanden, of het slachtoffer zal worden van seksueel geweld. Dit geldt des te meer gezien de druk die de familie op verzoekster uitoefent om hen te voorzien in hun levensonderhoud.

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Nigeria dat ze ofwel zal moeten huwen met een rijke man om de familie financieel te ondersteunen, ofwel dat ze net zoals België zich zal moeten prostitueren om geld te verdienen voor de familie.

Verzoekster stelt dat haar moeder op de hoogte was van het pedofiele misbruik, maar dat zij op geen enkel moment ingreep.

“Verzoeksters moeder sprak de zus van verzoekster op geen enkel moment aan op het feit dat ze verzoekster vanaf haar 14 dwong om zich te prostitueren. Enkel tegenover verzoekster formuleerde de moeder een bezwaar, maar ze ondernam op geen enkel moment concrete actie, wel integendeel. De moeder van verzoekster blijft immers vragen naar geld, ondanks het feit dat ze goed genoeg weet hoe dit geld verdiend wordt.”.

Ten tweede stelt verzoekster dat het klopt dat zij aangaf dat ze in een kleine winkel zou kunnen werken (zie eerste gehoorverslag CGVS). Verzoekster gaf immers ook telkens aan dat de inkomsten die ze op die manier zou kunnen verwerven, op geen enkel moment zouden volstaan voor haar familie. Zij geeft duidelijk aan dat inkomsten uit een kleine winkel nooit zullen volstaan om haar familie financieel te onderhouden, terwijl dit toch van haar verwacht wordt. *“Indien verzoekster terugkeert naar Nigeria, een land dat ze verlaten heeft op haar 14 en waarmee ze niet langer heel vertrouwd is, zal ze geen riant inkomen krijgen op de reguliere arbeidsmarkt, zeker gezien het feit dat ze geen middelbaar diploma heeft. Werken in een kleine winkel zal nooit volstaan om aan de financiële verwachten van de familie te voldoen. Diezelfde familie zag er geen bezwaar in om verzoekster vanaf haar 14 haar lichaam te laten verkopen, en uitte hierover nooit een bezwaar tegenover verzoeksters' zus, of ondernam nooit enige concrete actie. Integendeel, vandaag de dag wordt de vraag naar geld nog steeds gesteld.”.*

Verzoekster wijst tevens op de grote prevalentie van prostitutie en seksueel geweld in de Nigeriaanse maatschappij. Zij verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 30 juni 2016 over de situatie van alleenstaande vrouwen in Nigeria in het algemeen, en meer specifiek in Abuja. Gezien verzoeksters profiel, is ze extra kwetsbaar, en loopt ze een groter risico om slachtoffer te worden van seksueel geweld. Dit onderzoek van de Immigration and Refugee Board of Canada vond plaats in Abuja, hetgeen echter niet wil zeggen dat het niet representatief is voor de rest van Nigeria. Het rapport is het resultaat van veldonderzoek en een steekproef. Door de grootte van Nigeria, is het onmogelijk om dit op het nationale niveau te doen, en moet men zich wel beperken in de omvang van het onderzoek. Verzoekster en haar familie zijn afkomstig uit Edo State. Er is geen enkele indicatie aanwezig dat de resultaten van het onderzoek van de Immigration and Refugee Board of Canada niet van toepassing zouden zijn op Edo State.

Verzoekster haalt aan dat prostitutie en mensenhandel net zeer vaak voorkomende fenomenen zijn in Edo State. Uit het UK HOME OFFICE rapport, *“Country Policy and Information note, Nigeria: trafficking of women”* van november 2016 blijkt dat maar liefst 92 % van de Nigerianen die naar Europa worden gesmokkeld om in de seksindustrie te werken, net zoals verzoekster afkomstig zijn uit Edo State. Eén op drie vrouwen in Edo state, zou benaderd zijn geweest in dit kader (zie stuk 12). Uit een studie van mei 2014 in het European Scientific Journal, die niet enkel betrekking heeft op Abuja maar heel Nigeria, blijkt dat prostitutie alarmerend vaak voorkomt in Nigeria (zie stuk 13).

Verzoekster stelt dat het geen realistische oplossing is om ergens alleen te gaan wonen, ver van haar familie. Verzoekster legt uit dat ze *“sinds haar 14 haar land heeft verlaten, en niet langer vertrouwd is met de maatschappij. Ze heeft afgezien van haar familie geen sociaal netwerk meer in Nigeria, dat haar kan helpen om haar leven opnieuw op te bouwen. Zeker in het begin zal ze afhankelijk zijn van de steun van haar familie, die net wil dat zij voor inkomsten zorgt, zoals ze dat al sinds haar 14 jaar diende te doen.*

Daarbij komt dat het risico op seksueel geweld als alleenstaande jonge vrouw in Nigeria zeer groot is, zoals blijkt uit het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada en de studie in het European Scientific Journal. Men wordt als alleenstaande jonge vrouw beschouwd als prostituee, in ruil voor een job of onderdak worden seksuele diensten verwacht vele alleenstaande vrouwen worden het slachtoffer van seksueel misbruik omdat ze geen bescherming genieten van een man, verkrachting is een wijdverspreid fenomeen, etc. (zie stuk 11 en 13).”.

Verzoekster klaagt de gebrekkige bescherming van de Nigeriaanse overheid aan. Zij stelt dat de opvang van NAPTIP geen duurzame oplossing is voor verzoekster: *“In de eerste plaats is de opvang die NAPTIP biedt beperkt in de tijd, namelijk voor een maximale periode van 3 maanden. (zie stuk 14, p. 79). NAPTIP stelt wel dat ze niemand na afloop zomaar op straat zet totdat er een passende oplossing heeft gevonden, maar hier schuilt het tweede probleem: NAPTIP ziet deze oplossing normaal gezien als een terugkeer naar de familie. Dit heeft de voorkeur voor NAPTIP. (zie stuk 14, p. 79). Verzoeksters' familie lag echter aan de oorzaak van haar problemen. Daarbij komt nog de vraag of verzoekster volgens de criteria van NAPTIP wel op steun zal kunnen rekenen. Hier in België werd immers nooit een procedure slachtoffer mensenhandel opgestart. Welke garanties zijn er dat NAPTIP haar wel als een slachtoffer van mensenhandel zal beschouwen?”.*

Verzoekster verwijst naar twee gelijkaardig dossiers (RvV nr. 177 967 van 18 november 2016 en arrest nr. 177 968 van 18 november 2016).

Verzoekster stelt andermaal dat gezien haar profiel (ze werd vanaf zeer jonge leeftijd gedwongen zich te prostitueren), door de problematische wijze waarop ze opgroeide en het milieu waarin ze vertoefde, in combinatie met het verschijnsel van seksueel geweld en prostitutie in Nigeria zoals dit blijkt uit landeninformatie, zij een reëel risico loopt om in de prostitutie te belanden bij een terugkeer naar Nigeria, of om op zijn minst het slachtoffer te worden van seksueel geweld. Dit reëel risico kan leiden tot ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In hoofddorde vraagt verzoekster “de bestreden beslissing te hervormen en haar:

- (a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;
 - (b) zo Uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;
2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo Uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten:

- “2. Email van verzoekster aan haar toenmalige leerkracht, mevrouw K.D. dd. 14/11/2015 met foto van verwonding;
3. Attest Payoke vzw;
4. Getuigenis van mevrouw K.D.;
5. Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school dd. 28/02/2013, docento.be/parcival#/mailbox;
6. Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school dd. 10/09/2014, docento.be/parcival#/mailbox;
7. Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school dd. 16/11/2015, docento.be/parcival#/mailbox;
8. Rapport Parcivalschool schooljaar 2012-2013;
9. Attest Jeugd Advies Centrum (JAC) Anwerpen;
10. ANGELA BROWN & DAVID FINKELHOR, 'Impact of ChildSexual abuse: a review of the research \ Psychological Bulletin, 1986, Vol. 99 N°1, 66-77;
11. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Nigeria: Domestic violence, including Lagos State; legislation, recourse, state protection and services available to victims (2011-October 2014), 10 November 2014, NGA104980.E, available at: <http://www.refworld.org/docid/548168e14.html>;
12. United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Nigeria: Traf ficking of women, 17 November 2016, Version 2.0, available at: <http://www.ref-world.org/dQcid/5833112f4.html>;
13. E.E. ALOBO en RITA NDIFON, 'Addressingprostitution concerns in Nigeria : issue, problems and prospects', European Scientific Magazine, May 2014, Edition vol 10, N° 14;
14. IND, 'Algemeen AmbtsberichtNigeria', oktober 2015”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale

bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad samen met het CGVS vast dat verzoekster geen problemen kende in Nigeria voor haar vertrek in april 2011. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat “alles ok” was voor het overlijden van haar vader (gehoorverslag van het CGVS van 12 oktober 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 3) en dat zij in Nigeria blij was, maar niet naar school kon (CGVS-verslag 2, p. 5). Verder komt naar voor dat verzoekster uit Nigeria vertrok omdat zij in België naar school zou kunnen (“Mijn vader was dood, ik had niemand om me te helpen, kon niet naar school, zat hele jaar thuis en mijn grote zus, die al in België was, had gevraagd of ik wou komen om op haar kinderen te passen en dan kon ze ook gaan werken en ik kon dan naar school gaan. Dat was echt mijn droom en dan heb ik 'ja' gezegd en ben ik naar hier gekomen. In Nigeria was ik wel blij maar ik kon niet naar school, er was geen geld.. Ik had geen andere optie dan naar hier te komen en naar school te gaan.”, CGVS-verslag 2, p. 5). Er dient te worden opgemerkt dat het ontbreken aan onderwijs om economische redenen geen vervolging uitmaakt die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, noch een ernstige schade zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt. Bovendien beaamt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij tot haar veertiende levensjaar in Nigeria geen problemen kende.

2.4.2. Verzoekster betoogt dat ze bij haar aankomst in België voor het huishouden van haar zus en de zorg voor diens kinderen moest opdraaien waardoor ze onvoldoende tijd had voor haar studies. Verzoekster was bovendien afhankelijk van haar zus voor haar verblijfsdocumenten. Verzoekster stelt nog dat haar zus haar onheus behandelde en zelfs mishandelde. Verzoekster benadrukt haar kwetsbaar profiel.

2.4.3. Het verzoekschrift bevestigt dat verzoeksters vrees voor vervolging pas ontstond “na haar komst naar België, door de problemen hier”. Zij meent dan ook een “*réfugié sur place*” te zijn. Verzoekster vreest ingeval van terugkeer naar Nigeria dat ze ofwel zal moeten huwen met een rijke man om de familie financieel te ondersteunen, ofwel zich zal moeten prostitueren om geld te verdienen voor de familie.

2.4.4. De Raad ziet niet in hoe verzoekster zich kan beroepen op het principe van “*réfugié sur place*” nu verzoekster niet in het buitenland dient te (ver)blijven omwille van onder meer een situatie die zich onafhankelijk van haar wil voordeed in haar land van oorsprong, noch omdat zij in België handelingen heeft gesteld die een vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitmaken, veroorzaakt door de in artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet gestelde a) overheid of b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

2.4.5. Verzoekster verklaarde dat zij op jonge leeftijd in België door haar zus werd aangezet om seksuele handelingen te stellen tegen betaling met een zestigjarige man, L., en dit vijf jaar lang (CGVS-verslag 1, p. 10, p. 12). Verzoekster liet dienaangaande optekenen bij het CGVS: “Wat moest je van je zus doen ? Toen ik 14 j was, één man kwam thuis buiten school. Altijd dezelfde man ? Ja. Soms drie keer per week als ik alleen thuis ben. Dan loog ik tegen de kinderen dat ik boven moest gaan poetsen. Hij likte aan mijn vagina en borsten. Geen seks. Heb je ooit tegen de man gezegd dat ie het niet wou doen ? Ja; Dan zei hij dat ik het tegen mijn zus moest zeggen. Hij vroeg wel waarom ik dat moest doen en dan legde ik het uit. Die man vond het zo erg maar hij bleef wel komen. Als ik met die man bezig was, moest hij komen. Als hij niet kon komen gaf hij me geen geld. Als hij me geen geld gaf, dan had ik ruzie met mijn zus. Mijn zus werd dan zo kwaad. Ze zei altijd dat ik mijn familie moest helpen, dat ik geen baby meer was. Die man betaalde jou dan ? Ja. Ik moest dat geld aan mijn zus geven.

Hoeveel was dat dan per keer ? Soms loog ik tegen die man en zei ik dat mijn moeder ziek was ofzo en dat we geen geld hadden voor het ziekenhuis, of ik zei dat er iemand gestorven was en dan kreeg ik meer. Na enkele jaren kende hij me al goed enzo. Hoeveel was dat dan ? 500 euro soms. Ik kreeg veel geld omdat ik zo jong was. Soms mijn zus was kwaad op mij en dan liet ik die man komen en dan kreeg ik geld en dan was ze blij." (CGVS-verslag 2, p. 8-9).

2.4.6. In tegenstelling tot wat thans beweerd wordt in het verzoekschrift, dient worden opgemerkt dat verzoekster bij het CGVS verklaarde dat de echtgenoot van haar zus, M., niet op de hoogte was van deze situatie (*"Ik moest mijn mond houden. Ik mag het niet zeggen van mijn zus. Als hij (M.) naar buiten gaat, dan bel ik die L. dat hij naar huis komt. Waarom heb je het hem nooit verteld? Als ik het zou zeggen, grote problemen. Ik moest het doen om de familie te helpen. Als ik het zou doen, kan ik niemand meer helpen en ook mijn school. dan zou ik niet meer naar school kunnen gaan. Ik heb mijn mond gehouden. Ik heb het dan aan een leerkracht verteld wat er allemaal thuis gebeurde."*, CGVS-verslag 1, p. 14-15). Deze situatie was dus het toedoen van een eenzijdig handelen van verzoeksters zus in België die blijkbaar schrik had dat haar echtgenoot hiermee niet zou instemmen. Verzoeksters verklaringen op het CGVS strijden ook met hetgeen staat te lezen in een getuigenis van logopediste M-Claire De Block van 16 juni 2017, voorgelegd door verzoekster bij het CGVS: *"Gedurende het laatste schooljaar (2016-2017) melde J. (verzoekster) het voorkomen van seksueel overschrijdend gedrag. Ze werd door haar zus en schoonbroer verplicht haar lichaam te laten gebruiken tegen betaling"* en met het schrijven van K.D. (zonder datum) waarin wordt gesteld dat verzoekster beweerde dat de Nederlander L. een vriend was van haar schoonbroer en de schoonbroer M. *"kon zijn handen niet goed thuis houden"*. Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of haar schoonbroer M. al dan niet op de hoogte was van haar situatie, ondergraaft de waarachtigheid van haar beweringen. Immers de discussies met een zus of met het koppel leiden tot geheel andere thuissituaties die verzoekster niet kan ontgaan. Waar de getuigenis van de logopediste nog vermeldt dat verzoekster *"het vermoeden [had] dat het misbruik van daaruit (de familie in Nigeria) gestimuleerd werd"*, dient opgemerkt dat dit ook andermaal niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen voor het CGVS. Verzoekster benadrukte dat haar familie in Nigeria niet op de hoogte was van de situatie van verzoekster noch dat verzoekster werd aangezet zich te prostitueren en dat ze het uiteindelijk aan haar moeder vertelde, die kwaad reageerde (CGVS-verslag 2, p. 8).

2.4.7. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster verklaringen toevoegt en wijzigt op essentiële punten. Dit blijkt ook waar verzoekster bij de DVZ tot tweemaal toe stelde dat zij dat zij *"seks [moest] hebben met mannen"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5, punt 3.8). De vaststelling dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog sprak over mannen, in het meervoud, maar bij het CGVS uitdrukkelijk stelde dat het vijf jaar lang om één man, L., ging die haar meermaals per week opzocht, tast andermaal de geloofwaardigheid van haar beweringen aan nu bezwaarlijk kan aangenomen worden dat verzoekster over dit belangrijk punt geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Dit klemt te meer nu verzoekster enerzijds stelt dat ze gedwongen werd tot prostitutie, met al naar gelang de verklaringen een of meerdere mannen, en anderzijds verklaart dat ze met L. in die vijf jaar *"geen seks"* heeft gehad, doch louter *"pijpen enz. En mijn vagina geven, en likken enzo en mijn borsten met de mond enzo"* (CGVS-verslag 1, p. 12). De aard van deze seksuele handelingen vallen weliswaar onder prostitutie nu ze tegen betaling werden verricht en gericht waren op een seksuele beleving in hoofde van L. (CGVS-verslag 2, p. 8-9), doch de Raad kan anderzijds slechts vaststellen dat verzoekster geheel andere omstandigheden laat uitschijnen.

2.4.8. Verzoeksters verklaring dat zij één klant had, die haar vijf jaar lang driemaal per week haar bezocht, en hiervoor 500 euro per keer betaalde kan niet aangenomen worden nu dit neerkomt op een bijzonder hoog bedrag van 6.000 euro per maand of 72000 Euro per jaar. Zelf de helft van dit bedrag (36000 Euro per jaar) is dermate aanzienlijk dat de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen in gedrang komt. Immers het ontvangen van dergelijke grote bedragen kan bezwaarlijk verzoeksters schoonbroer ontgaan zijn en evenmin kan aangenomen worden dat verzoeksters moeder, indien een deel van deze gelden in werkelijkheid werd opgestuurd naar Nigeria, hierover niet gecommuniceerd heeft met verzoekster en dus op de hoogte was van haar situatie in België.

2.4.9. Verzoekster legt nog een e-mail voor van haar toenmalige leerkracht mevrouw K.D. neer, waarbij ze een foto voegde van een verwonding toegebracht door haar zus. De nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school van 16 november 2015 vermeldt het gevecht tussen verzoekster en de zus van verzoekster, waarbij verzoekster deze kras heeft opgelopen. De Raad stelt vast dat verzoekster haar verwondingen zou laten vaststellen door een (CLB-)arts, doch uiteindelijk naliet dit te doen.

De vaststelling dat verzoekster nalaat te handelen, ondergraven de ernst/waarachtigheid van haar beweringen te meer nu verzoekster daarbij toevoegt haar zus niet meer te vrezen (CGVS-verslag 2, p. 8). Verzoekster mildert zelf haar verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS waar ze uitdrukkelijk stelt dat zij slechts één keer zo een kras oplet door haar zus, maar dat zij soms wel eens een slag in haar gezicht kreeg (CGVS-verslag 2, p. 7). Haar voormalig leerkracht en pleegouder, K.D. schrijft in haar brief, neergelegd bij het verzoekschrift, in verband met deze foto echter het volgende: "*Meermaals nadien merkten wij verse littekens op.*". Hoe dan ook hebben foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit een eenvoudige foto kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen, noch door wie ze werden veroorzaakt.

Het gegeven dat verzoekster geen klacht indiende tegen haar zus, die haar beweerdelijk dwong zich te prostitueren, doet afbreuk aan haar beweringen vijf jaar lang tot prostitutie te zijn gedwongen. Waar verzoekster betoogt dat zij niet naar de politie ging omwille van de kinderen van haar zus (CGVS-verslag 1, p. 15; CGVS-verslag 2, p. 9) kan dit niet overtuigen. Immers, indien verzoeksters zus werkelijk in staat is haar eigen minderjarige zus tot prostitutie aan te zetten, laat verzoekster op deze manier net na haar nichtje te beschermen. Verzoekster kon dit ook terechtzitting niet toelichten. Het attest van Payoke vzw maakt tevens melding van verzoeksters verklaarde prostitutiewerk en dat verzoekster bij hen terecht kan wanneer ze een klacht heeft ingediend. Ook door deze organisatie werd verzoekster aangespoord tot het kenbaar maken bij de bevoegde autoriteiten van de door haar voorgehouden prostitutie.

Voorts stelt de Raad vast dat indien verzoekster inderdaad haar school erover had ingelicht dat haar zus haar verplichtte tot ontucht, of dat uit verzoeksters handelwijze op school een dergelijk vermoeden kon blijken, dan had de school de plicht een klacht in te dienen om deze minderjarige te beschermen. Dit is niet gebeurd. Indien verzoekster als meerderjarige zelf kan beslissen over haar lot, dan nog dienen personen in nood of gevaar geholpen te worden en zeker pas meerderjarig geworden jongeren die zoals uit het administratief dossier blijkt, bijzonder onderwijs volgen. Ook dit is niet gebeurd. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster doorheen haar verklaringen enkel haar zus viseert en niet haar schoonbroer, die al naargelang haar verklaringen ook betrokken was bij de feiten.

2.4.10. Uit de getuigenbrieven van voormalige leerkrachten en begeleiders, voorgelegd bij het CGVS en neergelegd bij verzoekschrift, - verklaring informatie over thuissituatie verkregen van verzoekster door logopediste De Block van 16 juni 2017; brief van leerkracht BVG van F.D; Getuigenis van mevrouw K.D. (zonder datum - uit de tekst blijkt dat verzoekster meerderjarig was); Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school van 28 februari 2013; Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school van 10 september 2014; Nota van het online platform voor leerkrachten van de Parcival school van 16 november 2015; Attest Jeugd Advies Centrum (JAC) Antwerpen (zonder datum) - kan vooral een bekommernis blijken over verzoeksters thuissituatie en verzoeksters benauwdheid omwille van haar illegaal verblijf. Zoals hoger gesteld is de brief van logopediste De Block, de brief van verzoeksters leerkracht K.D. deels strijdig met verzoeksters verklaringen voor het CGVS (zie hoger).

De Raad kan aannemen dat verzoeksters thuissituatie moeilijk was en verzoekster diende in te staan van het huishouden en de zorg van de kinderen van haar zus. Verzoekster kan onheus en streng behandeld worden zijn doch ze is zelf nalatig geweest er een eind aan te stellen terwijl ze hiertoe alle hulp had en bovendien gesteund werd door haar omgeving en school. Hoe dan ook dit is geen vervolging, laat staan dat dit een vervolging uitmaakt in Nigeria in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens kan aangenomen worden dat verzoekster bekommerd/wanhopig is over haar verblijfssituatie en haar verblijfsdocumenten.

2.4.11. Waar verzoekster aan het CGVS vraagt "*om haar wettelijke taak te vervullen, namelijk te onderzoeken of verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria een gegrond risico op vervolging of ernstige schade loopt*" erkent ze ook dat de "*problemen die verzoekster kende in België*", "*in deze beoordeling van cruciaal belang*" zijn. Verzoekster stelt dat de wijze waarop zij in België opgroeide en het milieu waarin ze vertoefde (het misbruik en de gedwongen prostitutie vanaf jonge leeftijd), samen met de druk van de familie om te voorzien in voldoende inkomsten, immers maakt dat verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft, en een groot risico loopt om bij een terugkeer in Nigeria opnieuw het slachtoffer te worden van gedwongen prostitutie. Zoals ook het verzoekschrift erkent zijn de beoordeling van verzoeksters verklaringen daarin cruciaal alsook haar handelwijze.

Uit alle stukken van het administratief dossier en uit het verzoekschrift blijken verzoeksters verklaringen niet enkel wisselend en op essentiële punten tegenstrijdig zijn maar ook dat verzoekster bijzonder terughoudend is wanneer zij voor de gevolgen van haar verklaringen staat en erna zou moeten handelen. Verzoekster toont met deze verklaringen en met haar handelwijze aan dat ze het leven in het gezin van haar zus te lastig vond maar niet dat haar zus haar werkelijk heeft verplicht om zich vijf jaar lang meerdere keren per week te prostitueren. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan verzoeksters bewering dat zij ingeval van terugkeer naar Nigeria zich opnieuw zal prostitueren. Zoals onder zal blijken, maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk dat haar familie haar ingeval van terugkeer naar Nigeria zou aanzetten tot prostitutie.

2.4.12. Verzoekster stelt dat zij op heden, zeven jaar na haar aankomst in België, niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van de druk van haar familie om hen financieel te ondersteunen. Verzoekster zou enkel aan deze druk kunnen tegemoetkomen door zichzelf te prostitueren of door te huwen met een (rijke) man (CGVS-verslag 2, p. 7). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar moeder meestal in het huis van haar vader in het dorp woont en er op het land werkt, en dat verzoeksters broers en zussen allen een zelfstandig leven hebben opgebouwd. Zo verklaarde verzoekster dat haar broers soms kleine werkjes hebben, haar grotere broers in een eigen appartement woonden en dat haar zussen gehuwd zijn met werkende echtgenoten (gehoorverslag van het CGVS van 19 juni 2017 (hierna CGVS-verslag 1), p. 5, p. 16; CGVS-verslag 2, p. 4). Verzoekster verklaart bovendien dat een zus van haar moeder een huis had in Benin City (CGVS-verslag 2, p. 3) en dat haar stiefzus gehuwd is met een universitair (CGVS-verslag 2, p. 6). Uit verzoeksters verklaringen blijkt aldus niet dat haar familie in een dermate penibele situatie zit, dat verzoekster (of haar zus in België) voor hen de enige hoop op een draaglijk leven in Nigeria zou zijn. Integendeel, uit deze verklaringen blijkt dat de familie sinds verzoeksters vertrek hun eigen leven hebben geleid en opgebouwd.

2.4.13. Dat verzoekster geen ander wijze van inkomstenverwerving zou hebben dan zich te prostitueren is bezwarend ernstig. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat niemand van haar familie heeft gezegd dat zij zich - bij terugkeer naar Nigeria - zal moeten prostitueren en ook geen andere familieleden in de prostitutie zitten in Nigeria (*“niemand heeft het gezegd. Maar als ik terugkeer, er is geen andere optie”*, CGVS-verslag 1, p. 16 en CGVS-verslag 2, p. 10). Verzoekster stelt dat haar zus in België ooit zelf beweerdelijk in de prostitutie gezeten heeft, zonder medeweten van haar familie (CGVS-verslag 2, p. 10) en dat noch haar moeder, noch haar broers op de hoogte waren van verzoeksters problemen inzake de beweerd prostitutie (CGVS-verslag 2, p. 8-10). Verzoekster verklaarde dat het -al naar gelang de versie- enkel haar zus was ofwel haar zus met haar schoonbroer, die haar na haar komst naar België in de prostitutie brachten maar nergens verklaarde ze dat haar Nigeriaanse familie hierin betrokken was. Pas nadat verzoekster het huis van haar zus in België had verlaten, lichtte verzoekster haar moeder hierover in, die kwaad reageerde (*“Ze was kwaad maar ze heeft gewoon geen andere optie. Ze zei dan dat ik moest trouwen”*, CGVS-verslag 2, p. 8). Verzoeksters verklaringen dat haar familie haar in de prostitutie zou dwingen ingeval van terugkeer naar Nigeria betreffen slechts losse beweringen, die in het geheel niet aannemelijk zijn in het licht van voormelde context.

2.4.14. Verder kan verzoekster niet concretiseren dat zij zal moeten huwen met een (rijke) man, noch waarom dit een nood aan internationale bescherming zou moeten uitmaken. Zij steunt deze stelling op het gegeven dat haar zussen ook gehuwd zijn met een rijke man (CGVS-verslag 1, p. 8; CGVS-verslag 2, p. 7). Nergens uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat zij hiertoe zal gedwongen worden door haar familie noch dat deze zussen thans in een onmogelijke situatie leven. Waar verzoekster stelde dat haar moeder suggereerde te trouwen, betekent dit niet dat verzoekster deze suggestie meteen en met om het even wie, dient te volgen. Bovendien kan verzoekster niet concreet stellen met wie zij dan zou moeten huwen of wie met haar zou willen trouwen. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming moet de vrees gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoekster gaat uit van louter hypothetische veronderstellingen die zij niet weet hard te maken hard maken.

2.4.15. Verzoekster geeft daarnaast aan geen andere job te kunnen uitoefenen in Nigeria, omdat zij onvoldoende Engels spreekt en er van nul moet beginnen (CGVS-verslag 2, p. 10). Verzoekster is echter naar België gekomen en heeft zich hier leren aanpassen en de taal geleerd. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeksters dit niet in haar eigen land zou kunnen, noch waarom ze niet zoals haar familieleden een gewone baan zou kunnen vinden. Dergelijke motieven zijn daarbij van louter economische aard.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Moeilijkheden bij het vinden van werk zijn zuiver persoonlijke en economische redenen die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.16. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoekster er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent haar levensloop voor haar komst naar België. Zo legt verzoekster wijzigende verklaringen af over het tijdstip van overlijden van haar vader, en daaraan gekoppeld, haar verblijf in Benin City. Tijdens het eerste gehoor stelde zij nog dat zij 8 jaar, misschien 10 of 11 jaar (verzoekster is geboren in 1996) was wanneer haar vader overleed (CGVS-verslag 1, p. 4). Tijdens het tweede gehoor stelde verzoekster dan weer dat hij “*ergens in 2010*” gestorven is (CGVS-verslag 2, p. 4). Hiervoor gaf zij eerst nog aan tot haar 10 jaar bij haar beide ouders woonde, waarna haar vader dan overleden is en zij naar Benin City zijn verhuisd (CGVS-verslag 2, p. 2-3). Echter, gevraagd hoelang verzoekster in Benin City heeft gewoond, verklaarde zij vanaf de dood van haar vader tot 2011 daar gewoond te hebben en voegde zij toe, “*niet zo echt lang*” (CGVS-verslag, p. 5).

Indien verzoekster werkelijk van haar 10 jaar in Benin City zou hebben gewoond zou zij daar zeker 4 jaar gewoond hebben, wat toch niet weinig is. Bovendien blijkt uit de bij het CGVS voorgelegde brief van verzoeksters schoonbroer M., waarin hij verklaart dat hij sinds de dood van verzoeksters vader op 23 maart 2010 voor haar onderhoud instaat, dat verzoeksters vader overleden zou zijn toen zij 14 jaar was en niet toen zij een jaar of 10 was. Rekening houdend met verzoeksters jonge leeftijd op dat moment kan toch wel enige situering in tijd en ruimte verwacht worden en dat verzoekster duidelijk kan stellen of haar vader net voor haar vertrek naar België is gestorven of als hij reeds vele jaren dood was en haar gezin verhuisd was na zijn overlijden. Verzoekster geeft dan ook geen duidelijk beeld van de levensomstandigheden van haarzelf en haar familie voorafgaand aan haar komst naar België.

2.4.17. De door verzoekster aan het verzoekschrift toegevoegde algemene rapporten aangaande seksueel misbruik, prostitutie en Nigeria - Angela Brown en David Finkelhor “*Impact of Child Sexual abuse: a review of the research*” van 1986; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, “*Nigeria: Domestic violence, including Lagos State; legislation, recourse, state protection and services available to victims (2011-October 2014)*” van 10 november 2014; United Kingdom: Home Office “*Country Policy and Information Note - Nigeria: Trafficking of women*” van 17 november 2016; E.E. Aloba en Rita Ndifon, “*Addressing prostitution concerns in Nigeria : issue, problems and prospects*” van mei 2014; IND “*Algemeen Ambtsbericht Nigeria*” van oktober 2015 - kunnen verzoeksters voorgehouden vrees om ingeval van terugkeer naar Nigeria door haar familie aangezet te worden tot prostitutie, dan wel gedwongen uitgehuwelijkt te worden, niet aantonen. Immers, het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Zoals hierboven vastgesteld blijft verzoekster in gebreke haar persoonlijke vrees *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekster, verwijzend naar Angela Brown en David Finkelhor “*Impact of Child Sexual abuse: a review of the research*” van 1986, aanvoert dat zij in de toekomst een grotere kans maakt om opnieuw slachtoffer te worden van seksueel geweld, stelt de Raad vast dat verzoekster in België alle mogelijkheden heeft om op te treden of te laten optreden tegen seksuele uitbuiting en ze dit vrijwillig nalaat te doen, niet enkel door zelf niet te handelen maar ook door geen concrete informatie te hebben gegeven aan haar opvoeders en school die de plicht hebben op te treden in het belang van minderjarigen in noodsituaties. Verzoekster houdt enkel voor dat zij haar zus uit de gevangenis wil houden, dat zij de kinderen van haar zus niet zonder hun moeder wil zetten en zij de enige is die de familie in Nigeria financieel zal moeten ondersteunen. Zoals hoger gesteld is verzoekster niet financieel verantwoordelijk voor haar familie maar hebben zij een eigen leven geleid. Voorts is haar bedoeling haar zus uit de gevangenis te houden geen nobele daad, zoals ze doet uitschijnen, maar - indien verzoeksters verklaringen waarachtig zijn- een toedekken van een zwaar misdrijf en een ernstig verzuim te verhinderen dat anderen, zelfs haar nichtje, dit kan overkomen.

Het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 30 juni 2016, aangehaald in het verzoekschrift, handelt over de situatie van alleenstaande vrouwen in Abuja, Nigeria. Verzoekster heeft een sociaal netwerk van uitgebreide familie waarop zij kan terugvallen in Nigeria en is voorts van (de regio rond) Benin City in Edo State. Dit rapport is aldus niet van toepassing op de situatie van verzoekster.

Waar verzoekster in het verzoekschrift opnieuw aanvoert dat het risico op seksueel geweld voor alleenstaande jonge vrouwen in Nigeria zeer groot is, verwijzend naar het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada en de studie in het European Scientific Journal, merkt de Raad andermaal op dat verzoekster een sociaal netwerk heeft ingeval van terugkeer naar Nigeria en dus niet "alleenstaand" is.

Waar verzoekster stelt dat NAPTIP geen voldoende bescherming kan bieden en dat verzoekster niet naar haar familie kan, verwijzend naar pagina 79 van het "Algemeen Ambtsbericht Nigeria" van oktober 2015, merkt de Raad op dat verzoekster niet het slachtoffer is geworden van mensenhandel. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster zich zou beroepen op NAPTIP. Bovendien kan geen vrees ten aanzien van haar familie blijken.

2.4.18. De overige door verzoekster voorgelegde documenten kunnen voormelde vaststellingen niet doen wijzigen.

Verzoekster legt haar originele, gelegaliseerde geboorteakte voor, opgemaakt op 4 april 2016 alsook een affidavit van haar moeder, waarbij haar moeder verklaart dat zij op 20 oktober 1996 is geboren, maar dat haar geboorte toen niet officieel werd geregistreerd. Er kan worden opgemerkt dat verzoekster sinds 2010 reeds over een paspoort beschikte, waarvoor een geboorteakte nodig is ("*Passport Application Guidelines*").

Voorts legt verzoekster een affidavit voor (opgesteld in 2011) waarbij haar moeder de toestemming geeft om te reizen.

De SIS-kaart en brief van verzoeksters voogd van 2 november 2015 voegen niets toe aan verzoeksters asielrelaas.

De brief voor van verzoeksters schoonbroer werd hierboven reeds aangehaald.

Het schoolrapport van verzoekster van 2012-2013 toont slechts aan dat zij naar school ging en dat K.D. haar klastitularis was, wat niet betwist wordt.

2.4.19. Verzoekster gaat er in haar verzoekschrift aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Edo Staat, Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de "*COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram*" van 12 april 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar zij afkomstig is, de staat Edo. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos in Nigeria actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK